
ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΕΣ

ΦΩΤΕΙΝΗ ΨΥΧΟΥ - ΚΟΡΚΑ (1951-2007)

«Κανένας δεν μπορεί να πει με βεβαιότητα ότι θα ζει αύριο» έγραψε ο μεγάλος τραγωδός Ευριπίδης, υπενθυμίζοντάς μας την προσωρινότητα και το απρόβλεπτο της ανθρώπινης ζωής.

Η συμφοιτήτρια και φίλη μου Φωτεινή Ψύχου-Κόρκα έφυγε από τη ζωή μετά από μια σύντομη, ανίατη, οδυνηρή και καταστροφική ασθένεια. Λόγω της γειτνίασης των γραμμάτων Χ και Ψ στο αλφάβητο, είχα την τιμή και την ευχαρίστηση να γνωρίζω και να συνδιαλέγομαι την Φωτεινή από τη νεαρή ηλικία των 18 χρόνων.

Στα 6 χρόνια των ιατρικών σπουδών μας, η Φωτεινή ήταν το υπόδειγμα του αρίστου φοιτητή και για μένα το παράδειγμα προς μίμηση. Απαράμιλλο ήθος, εργατικότητα, ευαισθησία, συνέπεια, αλλά και ένας υπέροχος, αναλυτικός εγκέφαλος, προέβλεπαν ένα λαμπρό μέλλον, κάτι που δεν διαψεύσθηκε. Όπως διαπίστωσα, όταν επέστρεψα στην Ελλάδα μετά από 25 χρόνια απουσίας, η Φωτεινή είχε γίνει μία από τους καλύτερους τριτοβάθμιους παιδιάτρους της χώρας και μία μοναδική ειδικός στην παιδιατρική ρευματολογία.

Η Φωτεινή συμμετείχε σταθερά και επιτυχώς σε όλες τις εκδηλώσεις της κλινικής μας, στη διδασκαλία των φοιτητών και των ειδικευομένων και σε πολλές ερευνητικές μελέτες. Μολονότι ήταν ο ιδανικός γενικός νοσοκομειακός παιδίατρος, μία ιδιότητα που σπανίζει σήμερα και που λόγω των τεραστίων προόδων της Παιδιατρικής επιστήμης θα σπανίζει ακόμη περισσότερο στο μέλλον, η Φωτεινή τα τελευταία χρόνια είχε επικεντρώσει το κλινικό και ερευνητικό της ενδιαφέρον στην Παιδιατρική Ρευματολογία. Μέσα σε λίγα χρόνια η Φωτεινή είχε καταφέρει να είναι από μόνη της ένα πραγματικά πανελλήνιο κέντρο αναφοράς για παιδιά με βαριά και δυσεπίλυτα ρευματολογικά προβλήματα. Η Φωτεινή ήταν μία από τους στυλοβάτες της κλινικής μας, που η απουσία της είναι ήδη δυνατά αισθητή. Αλλά πέραν της ξεχωριστής επαγγελματικής της παρουσίας, η Φωτεινή επίσης υπήρξε μια εκλεκτή σύζυγος και αφοσιωμένη μητέρα, που αξιώθηκε να δει τα παιδιά της σχετικά μεγάλα και εμφυσημένα με ισχυρές ηθικές αρχές.

Μου είναι δύσκολο να βρω λόγια παρηγοριάς για την οικογένειά της και τους στενούς της φίλους. Η Φωτεινή θα τους λείψει και κανείς δεν θα μπορέσει ποτέ να την αντικαταστήσει στην καρδιά τους. Θα ήθελα, όμως, να τους πω ότι και σε μας, τους συναδέλφους της, η Φωτεινή αφήνει πίσω της ένα τεράστιο ανθρώπινο κενό.

Απευθύνω τα θερμά συλλυπητήριά μου στο σύζυγό της και στα πολυαγαπημένα της παιδιά εκ μέρους όλων των στελεχών της κλινικής, των ειδικευομένων, των φοιτητών, αλλά και των παιδιών και των γονέων που αξιώθηκαν τη σοφή και ευαίσθητη φροντίδα της.

Θα ήθελα να τελειώσω με τα λόγια του Albert Einstein:

«Ο θάνατός μας δεν είναι το τέλος εφόσον συνεχίζουμε να ζούμε μέσω των παιδιών μας και της νεότερης γενιάς. Γιατί Αυτά είναι Εμείς, τα σώματά μας απλώς μαραίνονται πάνω στο δέντρο της ζωής!».

Ας ευχαριστήσουμε το Θεό που υπάρχουν ανάμεσά μας άνθρωποι σαν την Φωτεινή και ας ευχηθούμε να είναι αιώνια η μνήμη της!

Γεώργιος Π. Χρούσος

Αγαπητή μας Φωτεινή,

Με πολλή λύπη πληροφορηθήκαμε την εκδημία σου.

Εκ μέρους της Α΄ Παιδιατρικής Κλινικής -που υπηρέτησες επί 30 χρόνια με όλη σου την ψυχής- αισθανόμαστε την ανάγκη, οι συνάδελφοί σου, οι ειδικευόμενοι γιατροί, οι φοιτητές που εκπαίδευσες, να σου απευθύνουμε δύο λόγια αποχαιρετισμού, καθώς σε προπέμπουμε με συγκίνηση και συνοχή στο τελευταίο σου ταξίδι.

Η προσφορά σου στην Παιδιατρική Επιστήμη υπήρξε πρωτοποριακή. Δαπάνησες το μεγαλύτερο μέρος της ζωής σου να βελτιώσεις την υγεία των μικρών ασθενών και να ανακουφίσεις τον πόνο τους, ιδιαίτερα αυτών με χρόνια αυτοάνοσα νοσήματα. Απάλυνες και το μητρικό πόνο, οι μητέρες προσέβλεπαν στο πρόσωπό σου με εμπιστοσύνη. Το κενό που αφήνεις είναι δυσαναπλήρωτο.

Στο Νοσοκομείο θα μείνεις αξέχαστη. Ήσουν γεμάτη ζωντάνια και πολύ αγαπητή στα παιδιά που

νοσήλευες. Ήσουν η εργατική, η ακούραστη, η πρόθυμη να καθοδηγήσεις τους νεότερους γιατρούς να εγκύψουν στην Ιατρική Επιστήμη και να καταρτισθούν με υπευθυνότητα, για να προσφέρουν με επιτυχία τις υπηρεσίες τους στο άρρωστο παιδί.

Οι συνάδελφοί σου θαύμαζαν την επιστημονική σου κατάρτιση, συχνά σε αποκαλούσαν κινητή βιβλιοθήκη και προσπαθούσαν να σε μιμηθούν.

Στην οικογένειά σου, τον αγαπητό συνάδελφο Τάσο Κόρκα και σύντροφο της ζωής σου, στα παιδιά σου, Γιάννη και Στέργιο, στη μητέρα σου, στην αδελφή σου Λία και στους λοιπούς συγγενείς, εκφράζουμε τα θερμά μας συλλυπητήρια και ευχόμαστε ο Θεός να τους παρηγορεί. Οι προσευχές όλων όσοι ευεργετήθηκαν από σένα σε συνοδεύουν με πολλή αγάπη και ευγνωμοσύνη. Και δέονται ο Κύριος να σε αναπαύσει «εν χώρα ζώντων».

Αιωνία σου η μνήμη αγαπητή μας Φωτεινή

Β. Συριοπούλου

Αγαπημένη μας Φωτεινή,

Ο θάνατος σου παρόλο που ήταν αναμενόμενος -προηγήθηκε η ολιγόμηνη αρρώστια σου με εξαρχής προδικασμένο το τέλος- δύσκολα γίνεται αποδεκτός από τους φίλους και τους συνεργάτες σου.

Έφυγες πολύ νέα, στην ακμή της δραστηριότητας και της ιδιαίτερα γόνιμης πορείας σου και άφησες πίσω σου ένα κενό που μόλις αρχίσαμε να συνειδητοποιούμε πόσο μεγάλο και πόσο δύσκολα αναπληρώσιμο είναι.

Με τη Φωτεινή συνεργαστήκαμε στενά για μακρά σειρά ετών. Αναπνέαμε τον αέρα του ίδιου γραφείου για περίπου 2 δεκαετίες και έτσι μπορώ να πω ότι τη γνώρισα σε βάθος, όσο βέβαια μπορούσε κανείς να διεισδύσει στο βάθος της προσωπικότητας της Φωτεινής.

Γιατί η Φωτεινή υπήρξε πολύ μεγάλη προσωπικότητα. Αν μου ζητούνταν να τη σκιαγραφήσω με δύο κουβέντες, θα έλεγα ότι ήταν: πολύ ευφυής, πολύ σκληρά εργαζόμενη και πολύ έντιμη.

Υπήρξε μοναδική, χαρισματική ιατρός. Αγαπούσε το άρρωστο παιδί και αγωνιζόταν για να διαγνώσει την αρρώστια του και να του δώσει την υγεία του. Σ' αυτό τον αγώνα, τον αγώνα της κλινικής ιατρού, η Φωτεινή έδινε όλο το χρόνο της, της ημέρας και αν χρειαζόταν και της νύχτας της, όλο το μυαλό και

όλη την καρδιά της.

Είχε τεράστιο αποθεματικό γνώσεων, το οποίο συνεχώς ανανέωνε, γεγονός που της αναγνώριζαν όλοι, νέοι και ώριμοι συνάδελφοι.

Είχε πολύ υψηλές απαιτήσεις από τον εαυτό της και βεβαίως και από τους άλλους, από το περιβάλλον της.

Είχε πάντοτε τη δική της άποψη, που την έλεγε ευθέως, χωρίς να χαρίζεται σε κανέναν.

Πρόσφερε περισσότερα απ' όσα πήρε.

Δεν πήρε τα αξιώματα που της άξιζαν.

Δεν στόχευσε στα χρήματα και βεβαίως δεν έβγαλε χρήματα.

Ευτύχησε να έχει σύζυγο τον Τάσο και λάτρεψε τους δύο της γιους που πρόλαβε να τους δει, τον πρώτο νέο και τον δεύτερο εκκολαπτόμενο επιστήμονα.

Τον τελευταίο καιρό η ψυχική ταλαιπωρία της αρρώστιας της και όχι μόνο, την κούρασε αλλά δεν τη λύγισε.

Η Φωτεινή έδωσε και την τελευταία μάχη της, τη μάχη για τη ζωή, όπως πάντοτε ήξερε: με πάθος, με τόλμη, με αξιοπρέπεια.

Στο καλό Φωτεινή

Πολυξένη Νικολαΐδου-Καρπαθίου

Στη Φωτεινή 1/10/2007

Η συνταγή για παντοτινή φίλιά λέει ότι αυτόν που θέλεις να κάνεις φίλο σου πρέπει να τον εκτιμάς, να τον σέβεσαι, να τον υπολογίζεις, να δεις πως συμπεριφέρεται στους φίλους του και μετά να του ανοίξεις το σπίτι σου και την καρδιά σου. Και τότε θα είναι φίλος για πάντα. Με τη Φωτεινή τηρήσαμε τη συνταγή.

Συναντηθήκαμε στο πρώτο έτος της σχολής. Στα χρόνια που πέρασαν θαύμασα στο πρόσωπό της την καθαρότητα του μυαλού της, την οξυδέρκειά της, την εργατικότητα της, την τιμιότητα και το πάθος με το οποίο υπηρετούσε τις αρχές της που πολλές φορές την έκανε μη ευέλικτη, ανελαστική και αυτό ενοχλούσε όσους δεν την ήξεραν καλά.

Η Φωτεινή ήταν ασυμβίβαστη και όπως η ίδια έλεγε δεν ήταν οπαδός της τυποποιημένης ευγένειας.

Θαύμασα την αγάπη και την ευθύνη που ένιωθε απέναντι στο άρρωστο παιδί και τη μάνα. Μελετούσε ασταμάτητα και ενημερωνόταν για την επιστήμη της, μόνο για το καλό του παιδιού. Αυτό δυστυχώς

σήμερα δεν μεταφράζεται σε μόρια για επαγγελματική ανέλιξη.

Προχωρήσαμε Φωτεινή τους δρόμους μας παράλληλα για πολλά χρόνια. Και είχαμε πραγματικά την τύχη να μας τιμήσεις με τη φίλιά σου, το Σταύρο και εμένα τα τελευταία 10 και περισσότερο χρόνια. Σε ζήσαμε σαν οικοδέσποινα, μας εξέπληξες με τις ικανότητές σου στη μαγειρική, νιώσαμε την αγάπη με την οποία περιέβαλες την οικογένειά σου, την τρυφερότητά σου προς τα παιδιά σου, την αγωνία σου να ζήσουν σε ένα καλύτερο κόσμο, τις οικολογικές σου ευαισθησίες, τις πνευματικές σου αναζητήσεις.

Νιώθουμε τυχεροί για τα χρόνια που πορευτήκαμε μαζί και συνάμα δυσαναπλήρωτο το κενό που αφήνεις σε όλους μας. Να ξέρεις Φωτεινή, όσο περνά ο καιρός, τόσο περισσότερο θα αναγνωρίζεται η αξία σου.

Αιωνία σου η μνήμη φίλη μου

Τάλια Τσιβτανίδου-Κάκουρου

Αγαπημένη μας γιατρέ,

Μέχρι πρότινος μάνες και παιδιά σπεύδαμε να βρούμε παρηγοριά και βοήθεια στην προστατευτική αγκάλη, τόσο της επιστήμης, όσο και της ανθρωπιάς σας.

Όλοι οι φόβοι και οι ανησυχίες διαλύονταν, γιατί πάντα είχατε μια απέραντη γλύκα στο λόγο και ένα φωτεινό χαμόγελο στα χείλη που δικαίωνε απόλυτα το όνομά σας, ΦΩΤΕΙΝΗ!

Φωτεινή σαν ήλιος, φωτεινή σαν άνοιξη, φωτεινή σαν άρωμα ελπίδας για όλους τους μικρούς προστατευόμενούς σας και τις οικογένειές τους. Αντλούσαμε δύναμη από σας, κουράγιο να συνεχίσουμε, ελπίδα για το μέλλον. Οι συμβουλές σας, ιατρικές και ανθρώπινες, σκόρπιζαν τα σύννεφα του άγχους και την αγωνία για τις όποιες εξελίξεις.

Τα εκατοντάδες παιδιά σου, γιατρέ μου, μπορεί να μην είναι εδώ σήμερα να σ' αποχαιρετήσουν, όμως, σίγουρα σου στέλνουν την απέραντη αγάπη τους, το μεγάλο ευχαριστώ τους και τη θλίψη τους για την απώλειά σου. Γιατί όλα τους σ' αγάπησαν! Ήσουν ένα πολύ αγαπημένο κομμάτι της ζωής τους. Δεν τα στήριζε μόνο η όποια φαρμακευτική και θεραπευτική αγωγή τους συνιστούσες, μα πιο

πολύ η γλύκα και η στοργή που έδινες στο καθένα χωριστά.

Γιατρέ μας, ακούραστα, καθημερινά φρόντιζες τα παιδιά μας, τα προστάτευες, βοηθούσες κι εμάς τις ανήσυχες manάδες που δύσκολα μας πείθει κάποιος πως όλα θα πάνε καλά.

Κι όμως, εσύ γιατρέ μας, πάντα τα κατάφερνες!!

Ήσουν γλυκιά, προσπνής, υπομονετική, ακούραστη μέλισσα, που εξέθρεψε γλυκά στην κυψέλη της άπειρα μελισσάκια, που σήμερα όλα μαζί σου στέλνουν την αγάπη τους, την ευγνωμοσύνη τους και το τρικύμισμα της παιδικής τους ψυχής να σε συνοδέψει στο μακρύτερο και φωτεινότερο μονοπάτι που η μοίρα όρισε να το διαβείς πολύ νωρίς.

Νωρίς για σένα, νωρίς για τη λατρευτή σου οικογένεια, νωρίς για μας τους γονείς και τα παιδιά μας που σε πιστέψαμε και σ' αγαπήσαμε και τέλος νωρίς για την επιστήμη, που σίγουρα χάνει ένα φωτεινό πνεύμα που είχε αμέτρητα πράγματα ακόμην να δώσει.

Καλό σου ταξίδι αγαπημένη μας γιατρέ!!!

Έλενα Σαλιόν

(μυτέρα του Βασίλη-Χρήστου Οικονόμου)

ΑΣΗΜΙΝΑ ΞΥΠΟΥΛΤΑ - ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ (1945-2007)

Πριν από 35 χρόνια μια όμορφη νέα ιατρός μου ζήτησε να τη δεχθώ στην Α΄ Παιδιατρική Κλινική του Πανεπιστημίου, που διηύθυνα, προκειμένου να ειδικευθεί στην Παιδιατρική. Είχε ήδη αριστεύσει στην παιδιατρική ως φοιτήτρια και η συνολική εικόνα που ανέδιδε ήταν σοβαρή διάθεση και αγάπη για το αντικείμενο της μεταπτυχιακής της ειδίκευσης.

Η Νίτσα σε ελάχιστους μήνες, με την αριστεία της σε όλο τον κύκλο των καθηκόντων της, έδειξε ότι θα καταστεί σημαίνον στέλεχος της κλινικής. Έτσι και έγινε. Βήμα με βήμα ανήλθε όλη την ιεραρχία μέχρι το βαθμό του αναπληρωτή καθηγητή και ήταν βέβαιη η εξέλιξή της στην κορυφαία θέση της πρώτης βαθμίδας.

Λαμπρή κλινική παιδίατρος, χαρισματική στο λόγο και τη διδασχή, ικανή στην έρευνα, με αμέριστη αγάπη στο παιδί, στους φοιτητές και ειδικευόμενους παιδιάτρους, στους συναδέλφους της που με τη σειρά τους την περιέβαλαν με βαθιά εκτίμηση και ειλικρινή φιλία, με γνήσια αγάπη.

Η περηφάνια της, το καμάρι της για το δικό της πανάξιο παιδί, το Στέφανο ήταν μεταδοτική. Όλοι συμμετείχαμε στη χαρά της, στη χαρά των γονιών του. Ο άξιος σύντροφός της και οι τρεις τους ήταν μια ευτυχισμένη οικογένεια.

Ο αδόκητος, ο απρόσμενος, ο σχεδόν ακαριαίος θάνατος της Νίτσας είναι μια συγκλονιστική εμπειρία, γεμάτη άφατη θλίψη, αλλά και οργή για την παρμεγίστη αδικία της ανθρώπινης μοίρας.

Η δεύτερη οικογένειά σου, εμείς όλοι που ζήσαμε μαζί σου 35 ολόκληρα χρόνια, σε αποχαιρετούμε και θα σ' έχουμε κοντά μας, στο μυαλό μας και την καρδιά μας σ' όλη μας τη ζωή.

N. Ματσανιώτης

Ο μεγάλος Έλληνας ποιητής Πίνδαρος αναρωτήθηκε σ' ένα από τα ποιήματά του: «Τι είναι ο άνθρωπος παρά η σκιά ενός ονείρου;».

Το νήμα της ζωής της Νίτσας Ξυπολυτά-Ζαχαριάδη, αγαπητής και εκλεκτής συνεργάτιδας και φίλης, κόπηκε απρόσμενα και βίαια πριν από λίγες ημέρες. Απο τα 6 χρόνια της συνεργασίας μου μαζί της, με εντυπωσίασαν το ήθος της, η επιστημονικότητά της και η γλυκύτητα του χαρακτήρα της.

Συνδυασμός θεληματικού και καλλιεργημένου ατόμου με πολλές ευαισθησίες και αγάπη για όλους, η αναπληρώτρια καθηγήτρια Νίτσα Ζαχαριάδη ευτύχησε να έχει σύντροφο και συνοδοιπόρο στη ζωή της το

λαμπρό επιστήμονα και άνθρωπο Νίκο Ζαχαριάδη και να καμαρώσει τελειωμένο επιστήμονα το μονάκριβό της γιο Στέφανο.

Μου είναι δύσκολο να βρω λόγια παρηγοριάς για την οικογένειά της και τους στενούς της φίλους. Η Νίτσα συμμετείχε σε πολυάριθμες εκδηλώσεις της κλινικής και ερευνητικές μελέτες. Το παιδί και η οικογένεια σε κίνδυνο αποτελούσαν τον κεντρικό πυρήνα του ενδιαφέροντός της. Προσέγγιζε κοινωνικά προβλήματα με αγάπη και ευαισθησία, δημιουργούσε γέφυρες και ολοκλήρωνε πάντα τους σκοπούς της έγκαιρα και επιτυχώς και με περισσή αποτελεσματικότητα.

Η Νίτσα Ζαχαριάδη έφυγε από τη ζωή με το χαμό-

γελο στα χείλη. Μόλις μου είχε ανακοινώσει ότι είχε λάβει ειδοποίηση απο το πανεπιστήμιο του Καίμπριτζ ότι είχε εγκριθεί ένα ερευνητικό πρόγραμμα που είχε υποβάλει, με θέμα την κοινωνική παιδιατρική. Εφυγε στην ευτυχέστερη στιγμή της καριέρας της, τη στιγμή της αναγνώρισης της συνεισφοράς της στην παιδιατρική, αλλά και στην ευτυχέστερη περίοδο της οικογενειακής της ζωής.

Απευθύνω τα θερμά συλλυπητήριά μου στο σύ-ντροφο της ζωής της Νίκο, στον πολυαγαπημένο της Στέφανο, εκ μέρους όλων των στελεχών της κλινικής,

των ειδικευομένων, των φοιτητών, αλλά και των παι-διών και των γονέων που αξιώθηκαν τη φροντίδα της και το χαμόγελό της.

Θα ήθελα να κλείσω μ' ένα στίχο από τον Ρόμπερτ Φροστ που ταιριάζει στη Νίτσα Ζαχαριάδη:

«Δυο δρόμοι χωρίστηκαν στο δάσος και εγώ πήρα αυτόν που ήταν λιγότερο ταξιδεμένος. Κι' αυτό έκανε όλη τη διαφορά!».

Ας είναι αιώνια η μνήμη της!

Γεώργιος Π. Χρούσος

Αγαπημένη μας δασκάλα,

Εμείς, οι Ειδικευόμενοι γιατροί της Α' Παιδιατρικής Κλινικής του Πανεπιστημίου Αθηνών, της δεύτερης οικογένειάς σου, στεκόμαστε ευλαβικά για να σε αποχαιρετήσουμε.

Η είδηση του θανάτου σου έπεσε σαν κεραυνός στο Νοσοκομείο μας και όπως όλες οι κακές ειδήσεις ταξίδεψε γρήγορα και γέμισε με θλίψη τα πρόσωπά μας. Μας έκανε να μοιάζουμε παράταιροι μέσα σ' ένα Νοσοκομείο για παιδιά, όπου πρέπει να είμαστε πάντα χαμογελαστοί και αισιόδοξοι. Κανείς μας δεν μπορούσε να δεχθεί ότι η χαμογελαστή μορφή σου, η έμφυτη ευγένειά σου και το ειλικρινές ενδιαφέρον σου θα εξέλειπαν για πάντα. Τα αγνά και αγαθά αισθήματά σου σ' έκαναν αγαπητή στους συναδέλφους, στους συνεργάτες, στους μαθητές σου, καθώς και στα άρρωστα παιδιά και τους γονείς τους. Ήσουν μια τεράστια αγκαλιά. Ξεχείλιζες από αγάπη και το έδειχνες σε κάθε περίπτωση.

Ο λόγος σου προς τους γονείς και το παιδί ήταν ευπροσήγορος, φιλικός, αισιόδοξος, χωρίς ποτέ να κρύβεις ή να παραποιείς την πραγματικότητα. Ήταν λόγος έντιμος και ανιδιοτελής.

Μέσα απ' τη διδασκαλία σου, τα άρθρα και τις παρουσιάσεις στο Αμφιθέατρο και στα Συνέδρια, μας έδωσες μαθήματα ζωής για την προσέγγιση της οικογένειας, τη στήριξη των γονέων και τους σύγχρονους κινδύνους που απειλούν το παιδί.

Υποστήριζες σθεναρά τους ειδικευόμενους ι-ατρούς σαν να είμαστε παιδιά σου. Ήθελες να ερχόμαστε και να φεύγουμε από την κλινική χα-ρούμενοι.

Νίκο, μου έλεγες, όταν έπρεπε να φτιάξω το πρόγραμμα των εφημεριών, πρόσεξε να είναι όλοι ευχαριστημένοι, να είναι όλοι χαρούμενοι. Δεν θέλω κανένας να νοιώσει ότι αδικήθηκε. Και πράγματι, είμαστε όλοι ευχαριστημένοι που πήραμε λίγη από τη σοφία σου, τη σεμνότητα, την αγάπη σου για την επιστήμη που υπηρετούσες και τον άνθρωπο.

Οι διδασχές σου θα μας οδηγούν στην άσκηση της Παιδιατρικής. Η ανάμνησή σου θα μας συνοδεύει σ' όλη μας τη ζωή.

Καλό σου ταξίδι!

Νικόλαος Τσιλίφης

*Ειδικευόμενος ιατρός Α' Παιδιατρικής Κλινικής
Πανεπιστημίου Αθηνών*